

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Z. Ch.**, proti žalovanému: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 3/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2016, č. j. 10 A 48/2015 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím děkana Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze ze dne 6. 10. 2014, č. j. Stud/Vše/1819 (dále jen „rozhodnutí děkana“), bylo žalobci podle čl. 5 odst. 2 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze přerušeno studium od 1. 10. 2014 do 28. 2. 2015. Následně rektor žalovaného vydal z moci úřední na základě čl. 6 odst. 3 Statutu Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „statut univerzity“) a s odkazem na ust. § 54 a § 61 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o vysokých školách“), a § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutí ze dne 16. 2. 2015, č. j. UKRUK-1653/2015/III (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zrušil rozhodnutí děkana a řízení zastavil. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že rozhodnutí děkana bylo v rozporu se zákonem o vysokých školách a statutem univerzity. Žalobce se totiž po předchozím přerušení do studia nezapsal, nebyl tedy studentem, a proto jeho studium nemohlo být opětovně přerušeno.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze.

[3] V žalobě zpochybnil pravomoc rektora vydat napadené rozhodnutí. Pravomoc k vydání napadeného rozhodnutí nevyplývala z čl. 6 odst. 3 statutu univerzity. Napadené rozhodnutí bylo možné zrušit pouze postupem podle ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách. Žalobce vyjádřil nesouhlas i s důvody, pro které žalovaný zrušil rozhodnutí děkana.

[4] Městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. K žalobní námitce týkající se pravomoci rektora vydat napadené rozhodnutí uvedl, že čl. 6 odst. 3 statutu univerzity pravomoc rektora zrušit rozhodnutí děkana neupravuje. Podle městského soudu má předmětný článek povahu autoremedury. V daném případě tak byl oprávněn rozhodnutí o přerušení studia zrušit pouze orgán, který rozhodnutí vydal, tj. děkan. Městský soud zkoumal, zda pravomoc rektora nebyla dána jiným ustanovením vnitřních předpisů a dospěl k závěru, že v dané věci nebylo možné aplikovat ani čl. 18 odst. 3 statutu univerzity. Obecný dozorcí prostředek, jenž bylo možné použít k nápravě nezákonného rozhodnutí, je upraven v ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách. Předmětné ustanovení upravuje pravomoc akademického senátu univerzity zrušit nezákonné rozhodnutí orgánu součásti veřejné vysoké školy, a to na návrh rektora. Městský soud uzavřel, že i z tohoto důvodu nelze čl. 6 odst. 3 statutu univerzity vykládat tak, že totožná pravomoc náleží rektorovi samostatně. Žalovaný tedy neměl pravomoc napadené rozhodnutí vydat a toto pochybení představovalo podstatnou vadu řízení, pro kterou městský soud napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

III.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatel předně namítl nesprávné právní posouzení věci městským soudem, jenž dospěl k závěru, že rektor nebyl oprávněn zrušit nezákonné rozhodnutí děkana podle čl. 6 odst. 3 statutu univerzity. Podle stěžovatele zákon o vysokých školách a statut univerzity poskytují komplexní úpravu, která opravňovala rektora, aby podle čl. 6 odst. 3 statutu univerzity (který je obdobou § 95 správního řádu) z moci úřední zahájil přezkum rozhodnutí děkana. V daném případě měl sice nápravu primárně učinit děkan, ten však zůstal nečinný, a proto stěžovatel postupoval podle citovaného ustanovení přiměřeně a nezákonné rozhodnutí zrušil. Vyjádřil rovněž nesouhlas se závěrem městského soudu, že čl. 6 odst. 3 statutu univerzity upravuje institut autoremedury, což je podle stěžovatele pouze postup, kdy o opravném prostředku rozhoduje nikoliv nadřízený správní orgán, nýbrž správní orgán I. stupně. Takový postup je upraven například v ust. § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, nikoliv však v čl. 6 odst. 3 statutu univerzity. Stěžovatel nezpochybnil závěr městského soudu, že pravomoc rektora zrušit rozhodnutí děkana nevyplývala ani z čl. 18 odst. 3 statutu univerzity, uvedl však několik výhrad k argumentům, na základě nichž městský soud k tomuto závěru dospěl.

pokračování

[7] Stěžovatel vyjádřil nesouhlas i se závěrem městského soudu, že pravomoc ke zrušení rozhodnutí děkana příslušela akademickému senátu podle ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že akademický senát je oprávněn zrušit toliko takové rozhodnutí, které je v rozporu se zvláštními předpisy či vnitřními předpisy vysoké školy, přičemž mezi uvedené předpisy nespadá samotný zákon o vysokých školách. V daném případě bylo rozhodnutí děkana v rozporu se zákonem o vysokých školách, a proto akademický senát nebyl oprávněn rozhodnutí děkana zrušit. Uvedl rovněž, že z ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách vyplývá, že se nevztahuje na rozhodnutí vydaná podle ust. § 68 zákona o vysokých školách, tedy ani na rozhodnutí děkana v nyní projednávané věci. Podle stěžovatele právě na ta rozhodnutí, na která se nevztahuje ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách, lze aplikovat čl. 6 odst. 3 statutu univerzity.

[8] Stěžovatel namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, a to z toho důvodu, že odůvodnění napadeného rozsudku je rozporné a nepřesné. Konkrétně na str. 5 v prvním odstavci odůvodnění je uvedeno, že *„přitom rozhodnutí o přerušení řízení je rozhodnutím, proti kterému lze podat žádost o přezkoumání (§ 68 odst. 3 písm. d), tedy jde o rozhodnutí, jehož přezkoumání není upraveno jinak“*. Stěžovatel spatřoval rozpornost ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí nepředstavovalo rozhodnutí o přerušení studia, nýbrž rozhodnutí, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o přerušení studia. Dále stěžovatel uvedl, že rozsudek městského soudu neobsahuje odůvodnění toho, proč byla věc rozhodnuta přednostně podle ust. § 56 odst. 1 s. ř. s. a nikoliv v pořadí, v jakém k městskému soudu došla. Předržení žaloby vede podle stěžovatele k znevýhodnění účastníků řízení, a proto musí být důvody pro tento postup obsaženy v odůvodnění rozsudku. Dále stěžovatel namítl, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nezabýval se však již tím, zda tato vada byla takové povahy, že mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalobce ve vyjádření uvedl, že čl. 6 odst. 3 statutu univerzity neopravňoval rektora k vydání napadeného rozhodnutí. Poukázal na důsledky jeho postupu. Dále souhlasil se závěrem městského soudu, že pravomoc přezkoumat rozhodnutí děkana měl pouze akademický senát podle ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách. Napadený rozsudek sice obsahuje drobné nepřesnosti, ty však nezpůsobují jeho nepřezkoumatelnost. Městský soud nepochybil ani co do postupu podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ani tím, že věc rozhodl přednostně (§ 56 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce s ohledem na výše uvedené argumenty navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tímto stížním důvodem.

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu vycházel z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[15] Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), ve kterém Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“*. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: *„[s]oudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“*.

[16] Přezkoumatelností rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“*. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že *„není-li z odůvodnění napadeného*

pokračování

rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“.

[17] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o skutečnostech podstatných pro danou věc, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[18] Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů dospěl k právnímu názoru, že žalovaný neměl pravomoc vydat napadené rozhodnutí, a z jakých důvodů tedy shledal důvodnými námitky žalobce.

[19] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezpůsobuje ani tvrzená nepřesnost či nejasnost rozsudku na str. 5 odůvodnění. Městský soud jasně vyjádřil svůj názor, že rozhodnutí děkana o přerušení řízení bylo možné přezkoumat na základě žádosti podané žalobcem podle ust. § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, a proto se jednalo o rozhodnutí, jehož přezkum je upraven jinak, z čehož dovodil, že čl. 18 odst. 3 statutu univerzity nebylo možné v daném případě aplikovat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje ani to, že městský soud v odůvodnění neuvedl, proč přistoupil k přednostnímu rozhodnutí věci. Stěžovatel pouze obecně uvedl, že tento postup znevýhodňuje účastníky řízení, aniž by však konkretizoval, která jeho práva byla tímto postupem dotčena. Ze soudního spisu přitom Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl řádně poučen o svých právech a bylo mu umožněno se vyjádřit k žalobě. Městský soud rozhodl ve věci více než rok poté, co byla podána žaloba, přičemž dodržel všechny procesní postupy, které mu zákon ukládá.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami poukazujícími na nesprávné právní posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[21] Podle ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách akademický senát veřejné vysoké školy na návrh rektora zruší vnitřní předpis, rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu součásti veřejné vysoké školy anebo pozastaví jeho účinnost, pokud je tento vnitřní

předpis, rozhodnutí nebo úkon v rozporu se zvláštními předpisy nebo vnitřními předpisy veřejné vysoké školy.

[22] Podle ust. § 68 odst. 3 písm. c) zákona o vysokých školách rozhodnutí ve věcech povolení přerušit musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až f) může stanovit vnitřní předpis vysoké školy nebo její součásti.

[23] Podle ust. § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách student může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odstavce 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí. Rozhodnutí o disciplinárním přestupku a o vyloučení ze studia podle § 67 zruší i v případě, že dodatečně vyšly najevo skutečnosti, které by odůvodňovaly zastavení řízení. Žádost o přezkoumání rozhodnutí vydaného podle odstavce 3 písm. f) má vždy odkladný účinek.

[24] Podle čl. 6 odst. 3 statutu univerzity „*Jestliže vyjde najevo, že rozhodnutí orgánu univerzity, fakulty nebo další součásti je v rozporu s právními předpisy nebo vnitřními předpisy univerzity, dané fakulty nebo dané součásti, je tento orgán povinen učinit všechna dostupná opatření k nápravě, včetně změny nebo zrušení tohoto rozhodnutí. Přiměřeně se postupuje, jestliže tento orgán je v rozporu s uvedenými předpisy nečinný.*“

[25] Stěžovatel vytýkal městskému soudu, že pochybil v klíčové otázce týkající se pravomoci stěžovatele zrušit rozhodnutí děkana z moci úřední podle čl. 6 odst. 3 statutu univerzity.

[26] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Jak správně uvedl městský soud, již z gramatického výkladu výše citovaného článku vyplývá, že pravomoc z moci úřední zrušit rozhodnutí orgánu univerzity, fakulty nebo další součásti má ten orgán, který předmětné rozhodnutí vydal. Uvedené je zřejmé zejména z formulace „*je tento orgán povinen učinit všechna dostupná opatření*“. Pokud stěžovatel namítl, že čl. 6 odst. 3 statutu univerzity je obdobou § 95 správního řádu, tedy že upravuje pravomoc rektora jako nadřízeného orgánu přezkoumat z moci úřední rozhodnutí děkana, pak je Nejvyšší správní soud toho názoru, že uvedené z výše citovaného článku nevyplývá. Jinak by tomu bylo, pokud by uvedený článek například stanovil, že „*je tento orgán nebo mu nadřízený orgán povinen učinit všechna dostupná opatření*“. Stávající dikce čl. 6 odst. 3 statutu univerzity však takovou možnost nadřízeného orgánu k přezkumu z moci úřední neupravuje. Výklad městského soudu není v rozporu ani s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 75/2014-44, na který stěžovatel v kasační stížnosti odkázal. Z tohoto rozsudku, jakož i další judikatury sice vyplývá, že vysoké školy mají široký prostor k tomu, aby si ve svých vnitřních předpisech upravily otázky správního řízení, nevyplývá z něj však, že by tyto předpisy neměly být respektovány, resp. že by stanovenou kompetenci mohl i přes jednoznačné znění předpisu vykonávat jiný orgán, než je v něm

pokračování

stanoveno. V daném případě statut univerzity upravuje možnost přezkoumat rozhodnutí orgánu univerzity z moci úřední, k tomuto přezkumu je však podle statutu univerzity oprávněn pouze orgán, který rozhodnutí vydal, nikoliv nadřízený orgán. Na správnosti závěru městského soudu ničeho nemění skutečnost, že institut zakotvený v čl. 6 odst. 3 statutu univerzity nazval městský soud autoremedurou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že tímto označením zdůraznil, že k přezkumnému řízení je příslušný pouze orgán, který napadené rozhodnutí vydal. S ohledem na výše uvedené je pak irelevantní i otázka, zda čl. 6 odst. 3 statutu univerzity upravuje řádný opravný prostředek, či nikoliv.

[27] Městský soud v napadeném rozsudku dále uvedl, že pravomoc rektora nevyplývala ani z čl. 18 odst. 3 statutu univerzity. S tímto závěrem se stěžovatel ztotožnil, ačkoliv nesouhlasil s některými dílčími závěry, na základě kterých městský soud k tomuto vyústění dospěl. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že pro nyní projednávanou věc je podstatné, že stěžovatel nezpochybnil závěr městského soudu, že ani z čl. 18 odst. 3 statutu univerzity pravomoc stěžovatele ke zrušení rozhodnutí děkana nevyplývala. Proto se nezabýval uvedenou argumentací stěžovatele, jelikož by to bylo pro posouzení nyní projednávané věci nadbytečné.

[28] Stěžovatel dále brojil proti závěru městského soudu, že v případě kdy pravomoc stěžovatele přezkoumat rozhodnutí děkana z moci úřední nebyla ve statutu univerzity upravena, byl tento oprávněn podat návrh na přezkum rozhodnutí děkana akademickému senátu podle ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách. Stěžovatel z díkce citovaného ustanovení dovozoval, že pravomoc akademického senátu je dána pouze tehdy, pokud je rozhodnutí v rozporu se zvláštními předpisy či vnitřními předpisy vysoké školy, nikoliv však se zákonem o vysokých školách, jak tomu bylo v nyní projednávaném případě.

[29] Pravomoc akademického senátu podle ust. § 9 odst. 1 písm. j) byla v zákoně o vysokých školách zakotvena s účinností od 1. 1. 2006 zákonem č. 552/2005 Sb., jehož důvodová zpráva k uvedené změně uvádí: „*Návrh úpravy řeší dosavadní absenci procesního postupu v rámci veřejné vysoké školy, pokud orgán součásti veřejné vysoké školy [...] v rámci své působnosti [...] učiní rozhodnutí nebo úkon, který je v rozporu s právními předpisy nebo vnitřními předpisy veřejné vysoké školy. Podle stávající úpravy nelze takovou situaci v rámci veřejné vysoké školy řešit a je nutný zásah Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy [dále jen „ministerstvo“] podle § 38 zákona. Takovýto zásah, který je na místě v případě chybného postupu orgánu veřejné vysoké školy, je procesně a časově náročný a [ministerstvo] má pouze možnost v případě závažného porušení povinností přenést působnost orgánu součásti veřejné vysoké školy na rektora. Navrhované řešení umožňuje tuto situaci vyřešit v rámci veřejné vysoké školy tím, že rozšiřuje působnost akademického senátu veřejné vysoké školy tak, aby senát na návrh rektora mohl zrušit nebo pozastavit účinnost rozhodnutí nebo úkonu orgánu součásti veřejné vysoké školy, které je v rozporu s právními předpisy nebo vnitřními předpisy veřejné vysoké školy. Tím, že navrhované řešení vyžaduje soulad postupu rektora (výlučně na jeho návrh se akademický senát může věcí zabývat) a akademického senátu, jakožto samosprávného zastupitelského akademického orgánu veřejné vysoké školy, se zároveň dává dostatečná záruka, aby navrhovaná úprava nemohla být vůči orgánům součásti veřejné vysoké školy autoritativním postupem zneužita.“*

[30] Z důvodové zprávy k zákonu č. 552/2005 Sb. tedy vyplývá, že zákonodárce zamýšlel přiznat akademickému senátu pravomoc zrušit vnitřní předpis, rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu součásti veřejné vysoké školy tehdy, pokud by tento vnitřní předpis, rozhodnutí nebo úkon byl v rozporu s právními předpisy či vnitřními předpisy veřejné vysoké školy. Z důvodové zprávy tedy nelze seznat, že by zákonodárce hodlal vyloučit z přezkumu akademickým senátem ty vnitřní předpisy, rozhodnutí nebo jiné úkony, které jsou v rozporu se zákonem o vysokých školách. Bylo by to i nelogické, neboť zákon o vysokých školách představuje základní právní normu, se kterou by měly být všechny činnosti orgánů vysoké školy v souladu. O tom, že názor stěžovatele není správný, svědčí i skutečnost, že pravomoc akademického senátu byla zavedena zákonem č. 552/2005 Sb. zejména z toho důvodu, aby bylo možné zrušit vnitřní předpis, rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu součásti veřejné vysoké školy jinak než jen zásahem ministerstva podle ust. § 38 zákona o vysokých školách. Posledně citované ustanovení přitom upravuje pravomoc ministerstva zejména v těch případech, kdy veřejná vysoká škola nebo její součást nepostupuje v souladu se zákonem o vysokých školách (srov. znění § 38 zákona o vysokých školách).

[31] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítl, že z ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách vyplývá, že se nevztahuje na rozhodnutí vydaná podle ust. § 68 zákona o vysokých školách, tedy ani na rozhodnutí děkana v nyní projednávané věci. Jak již bylo výše uvedeno, podle § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách akademický senát veřejné vysoké školy na návrh rektora zruší mj. rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu součásti veřejné vysoké školy, pokud je rozhodnutí nebo úkon v rozporu s právními předpisy. Podle Nejvyššího správního soudu pravomoc akademického senátu přezkoumat na návrh rektora rozhodnutí některého orgánu součásti veřejné vysoké školy (v nyní projednávaném případě děkana) nelze omezit tím, že z této pravomoci budou vyloučena rozhodnutí podle ust. § 68 zákona o vysokých školách. Pro tento závěr dikce ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách nesvědčí. Ani skutečnost, že rozhodnutí děkana mohlo být na žádost studenta přezkoumáno také podle ust. § 68 odst. 4 citovaného zákona, nevylučuje toto rozhodnutí z případného přezkumu podle ust. § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách.

[32] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že se městský soud vyjadřoval k výkladu § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách i ve vztahu k přijímacímu řízení. Městský soud se zabýval výkladem § 9 odst. 1 písm. j) zákona o vysokých školách ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí, které se týkalo problematiky přerušení studia a nikoliv přijímacího řízení. Výklad provedený městským soudem nezasahuje podle Nejvyššího správního soudu ani do práva na samosprávu vysokých škol. Městský soud postupoval zcela v mezích právní úpravy, která umožňuje přezkoumat, resp. zrušit předmětné rozhodnutí stěžovatele pro výše popsání procesní pochybení.

[33] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by předmětné pochybení neopravňovalo městský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Z odůvodnění napadeného rozsudku lze seznat, že městský soud považoval uvedené procesní pochybení za natolik závažné, že přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí podle citovaného ustanovení. I podle Nejvyššího správního soudu předmětné

pokračování

pochybení představuje pochybení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a žalobou napadené rozhodnutí proto nemohlo obstát.

[34] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud vydal ve věci meritorní rozhodnutí, jímž nevyhověl kasační stížnosti stěžovatele, nerozhodoval již samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jenž nebyl v řízení zastoupen advokátem a jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, ostatně ani náhradu nákladů nepožadoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu